

לפני שנים רבות, בקצה הצפוני של העולם חי דייג בשם ניל מקקודרום. הוא חי לבדו בבית אבן, שם איפה שאזור הביצות מגיע עד החוף, והחברה היחידה שלו היו השחפים ורשרוש הגלים המכים בחוף. בערבי חורף ארוכים הוא ישב ליד אש הכבול, הביט על העשן הכחול המתרומם עד התקרה ועיניו נישאו רחוק, רחוק, כאילו הסתכל על ארצות אחרות. מדי פעם, כשהרוח נענעה את העשבים הגבוהים במרעה, נדמה היה לו שהוא שומע קולות השרים את שמו. ערב אביבי אחד אנשי הכפר הסמוך חזרו בסירותיהם המלאות לחוף. הם הלכו הביתה בלב שמח ונשותיהם הדליקו נרות בבתים וכל העולם סביב נראה חמים ושקט. ניל מקקודרום היה האחרון שהוציא את סירתו לחוף והעמיס את סל הדגים על גבו. הוא עמד

עוד זמן מה והביט על שמי הערב ואחר כך פנה לכוון ביתו. פתאום הוא הרגיש בתנועה כלשהי בצללי הסלעים. נראה משהו לבן ואחר כך מבין הקריאות של השחפים בקע צחוק כאילו של פעמון כסף. הוא הוריד את הסל ובצעדים זהירים התקרב לסלעים, בלי לנשום כמעט והסתתר מאחורי הסלע הגדול ביותר. ואז ראה אותן שבע בנות, בעלות שער ארוך, ערומות ולבנות כמו ברבורים שבאגם, רוקדות במעגל בדיוק שם איפה שהחוף נוגע בים. אך עכשיו עיניו ראו עוד דבר. ערמה של עורות, חסרי צורה, חומים ומנוקדים, מונחת על אחת הסלעים. כעת הוא ידע שאלה הן סלקיס, כלבות הים שיוצאות לחוף, מורידות את עורותיהן ומופיעות כמו בנות-אדם. בזהירות רבה זחל ניל מקקודרום לערמת העורות ולאט הוריד את העליון. אך כשהוא גלגל אותו ושם תחת המעיל, סלקיס אחת נתנה צעקה. הריקוד נפסק, המעגל התפזר והבנות רצו לערמת העורות, לבשו אותם ועם

הגאות החליקו לים כלבי ים חומים.
כולם, מלבד אחת. היא עמדה לפניו לבנה כמו
פנינה ושקטה כמו כפור באור הכוכבים. היא
הביטה עליו בעיניים גדולות, שנראו עמוקות
כמו הים ואחר כך הושיטה את ידה ואמרה
בקול רועד "רחם! רחם! אנא החזר לי את
העור שלי."
הוא צעד לקראתה.
"בואי איתי" אמר "אתן לך בגדים חדשים
אחרים."

חתונת ניל מקקודרום והסלקיס נקבעה ללילה
של ירח מלא וגאות הים. באו כל אנשי הכפר,
צלו שישה כבשים וויסקי זרם כמו מים. עם כל
כוס דרשו בשלומם של הכלה והחתן שישבו
בראש השולחן. ניל מקקודרום מחייך ונבוך
הכה בכף לקצב המוסיקה, אך היא ירדה לידו
בשקט וכאילו הקשיבה למוסיקה אחרת,
המגיעה מהים.

אחרי זמן מה נולדו להם שני ילדים, בן ובת,
בעלי שערות בהירות כמו של אבא שלהם אך

עם עיניים הכהות של אמא, וקרומים דקים
נראו בין אצבעות רגליהם. כל יום, כשניל
מקקודרום היה בים בסירתו היא וילדיה יצאו
לחוף ואספו צדפות או מילאו את סליהם
באצות ים יבשות. נראה היה שהיא התרגלה
לבית האבן שעל החוף ובחודשי האביב,
כשהאוויר היה מלא ריח פרחים וילדיה רצו
אליה בזרועות מלאות אירוסי בר צהובים, היא
הייתה כמעט מאושרת.
אך כשרוח המערב הביאה איתה גשם ומשבי
רוח חזקים שרקו בחריצים שבין אבני הבית
היא הרגישה אי-שקט והסתובבה בבית כאילו
נעה עם גלים בלתי-נראים. ליד גלגל-טוויה
היא זמזמה מנגינות מוזרות, כשחוטים
עוברים בין אצבעותיה.
ניל מקקודרום שנא את השעות האלה וישב
בפינת הבית, מביט על האש ומעשן את
מקטורתו, אך לא יכול היה לומר מילה.
עברו שלש-עשר שנים מאז שאשת הסלקיס
באה לחיות עם ניל מקקודרום והילדים כבר
גדלו. ואחר-צהריים אחד, כשהיא כרעה ברך

והוציאה בצלים לארוחת ערב נשמע קולה
נרגש של בתה מורג. בין רגע הבת הייתה
לידה והחזיקה דבר מה בידיה.
"אמא! האם אין זה דבר מוזר שמצאתי בארגז
שבעליית הגג. משהו רך במגע כמו ערפל?"
אמה קמה לאט על רגליה ובידה החליקה על
העור החום המנוקד. הוא היה חלק כמו משי.
היא חיבקה אותו לחזה, שמה יד אחת סביב
כתפיה של מורג וחזרה לבית בשקט, בלי
להרגיש בהשתוממות של בתה. שם, בפנים
היא קראה גם לבנה דונלד ודיברה אליהם
ברוך.
"בקרוב אעזוב אותכם ילדי ולא תראו אותי
יותר באותה הצורה בה אתם רואים אותי
עכשיו. אני חייבת ללכת לא כי אינני אוהבת
אותכם אלא כי אני מוכרחה להיות שוב אני
עצמי."
באותו הערב, כאשר הירח, לבן כמו פנינה,
הפליג בשמיים, אשת סלקיס קמה מהמיטה
החמה, כשבעלה ישן חזק. היא צעדה לחוף
הים, שם הורידה את כל בגדיה, אחד אחרי

השני והניחה אותם על החוף. אז עברה
בקלות מעל הסלעים ופתחה את החבילה
החומה שהביאה איתה והחזיקה אותה
לפניה. רגע אחד אולי התלבטה והפנתה את
ראשה אל בית האבן, אך אחר כך עטפה את
עצמה בעור המבריק ונכנסה למי הים השרים
לקראתה. רגע אחת ניתן היה עוד לראות
ראש חום קטן מעל פני הים ומיד הגיעו שבעה
כלבי ים שיצרו מעגל מסביבה ואחר כך נעלמו
בחשכת הלילה.
בבוקר התעורר ניל מקקודרום והושיט את ידו
לאישתו אך היד מצאה רק גומה קרה וריקה.
הצליל היחיד היה רשרוש עשבים ליד הבית,
אך הוא כבר לא שר את שמו. הוא ידע שאין
כבר טעם לחפש אותה ושהיא לא תחזור אליו
לעולם. אך כשהירח היה מלא והגאות עלתה,
ילדיו לא ישנו בלילה. הם רצו לחוף ברגלי
הקרומים שלהם. שם על הסלעים הם חיכו
שיופיע כלב ים חום, בעל עיניים שחורות
וגדולות. תוך צחוק הם קראו את שמה ואחר
כך נכנסו למים ושחו יחד איתה עד הבוקר.